

JEREMIÁS 23-25.

Nyissuk ki Bibliánkat Jeremiás könyvének 23. fejezeténél! A 23. fejezetben Isten olyan pásztorok ellen emeli fel hangját, akik veszni hagyják és szétszélesztik a legelő nyáját. *„Jaj a pásztoroknak, akik veszni hagyják és elszélesztik legelőm nyáját! - így szól az ÚR”* (1. vers). Isten tehát azt mondja, ők az én nyájam, de ezek a pásztorok tönkreteszik őket és hagyják szétszóródni. *„Azért ezt mondja az ÚR, Izráel Istene a pásztorokról, akik népemet pásztorolják: Ti hagyátok, hogy elszéledjen és szétszóródjon a nyájam, nem vigyáztatok rá. De én számon kérem tőletek gaztetteiteket - így szól az ÚR”* (2. vers). Azokról a gonosz pásztorokról van itt szó, akik nem táplálták Isten nyáját, hanem még a hetedik bőrt is lehúzták róla. Az igazi pásztor arra törekszik, hogy táplálja a nyáját. De a bérenc csak megkopasztja azt. Ha olyan evangélisták írnak nektek, akiknek minden levele vagy közvetett, vagy közvetlen formában, de anyagi támogatást kér tőletek, tudnotok kell, hogy nem azért írnak nektek, mert annyira szeretnek benneteket, és annyira fontosak vagytok nekik. Még akkor sem, ha ők ezt bizonygatják. *„Gondoltam rád ezen a héten! Isten a szívemre helyezett téged! Jól vagy, kedves testvérem az Úrban? Ha bármi baj van, kérlek írd meg nekem, hogy imádkozhassak érted. Böjtölni és imádkozni fogok érted, és felemelem kérésedet az Úrhoz. Kérlek mindenképpen juttasd el hozzám imakérésedet, és hálás lennék, ha egyben azt is jeleznéd, mennyivel tudnád támogatni a szolgálatomat!”*. Az egész szószaporítást pusztán egyetlen cél vezérli – hogy megszerezzék a pénzedet. Őket nem Isten nyája érdekli. Olvasd csak el a levelüket! Nincs abban semmi, ami táplálná a lelked. Csak arra megy ki a játék, hogy jól megkopasszanak – hogy megkopasszák Isten nyáját. Az igazi pásztor nem ilyen! Isten pedig felemeli a hangját az ilyen hamis pásztorok ellen, akik nem táplálják a nyáját, sőt inkább szétszórják és veszni hagyják. Hát, nem szívesen lennék a helyükben, amikor majd Isten előtt felelniük kell tetteikért! Majd Isten így folytatja: *„Összegyűjtöm nyájam maradékát minden országból, ahová szétszórtam őket, és visszaterelem legelőjükre, ahol szaporodni és sokasodni fognak. Olyan pásztorokat is adok melléjük, akik jól pásztorolják őket. Nem kell többé félniük és rettegniük, számba sem kell venni őket - így szól az ÚR”* (3-4. vers). Isten megígéri, hogy eljön a nap, amikor visszatereli őket legelőjükre. Most ugyan még szét vannak szóródva, de egy napon összegyűjti őket. Olyan pásztorokat ad nekik, akik jól táplálják a nyáját, ők pedig szaporodni és sokasodni fognak.

„Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor igaz sarjat támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint jár el az országban” (5. vers). *„Az ő idejében szabad lesz Júda, Izráel is biztonságban él, és így fogják nevezni: Az ÚR a mi igazságunk!”* (6. vers). Vajon ki az, akit az Ige Dávid igaz sarjaként emleget? Ki az, aki eljön majd, hogy bölcsen uralkodjon, illetve jog és igazság szerint járjon el az országban? Nem más, mint Jehova Shua, akit akkor majd Jehova Tsidkenunak

neveznek – vagyis az Úr a mi igazságunk. A Jehova Shua egy további név Jézusra, vagyis Jashuára. Ez az igazság egyébként komoly fejtörést okoz a Jehova Tanúknak, mert a kontextus alapján az ember kénytelen beismerni, hogy csak Jézus Krisztusról lehet szó. De akkor hogyan mondhatja róla az Ige, hogy Jehova Tsidkenunak fogják nevezni, vagyis így: az Úr a mi igazságunk? A Jehova Tanúk ugyanis ezt a nevet kizárólag az Atyára alkalmazzák. Erre a kérdésre egyelőre még nem sikerült magyarázatot találniuk. *„Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor nem azt mondják többé, hogy él az ÚR, aki fölhozta Izráel fiait Egyiptom földjéről, hanem azt, hogy él az ÚR, aki fölhozta, hazahozta Izráel házának utódait észak földjéről és mindazokból az országokból, amelyekbe szétszórta őket; és a maguk földjén fognak lakni”* (7-8. vers). Arról a jövőbeli időszakról van itt szó, amikor Jézus visszatér, és kiküldi angyalait a föld négy sarkába, hogy összegyűjtsék Isten választottait, a zsidókat mindazokból a térségekből, ahová szétszóródtak. Isten visszahozza majd őket azon a napon, és üdvözülni fog az egész Izráel, mert eljön Sionból a megmentő, aki a gyermekek szívét visszafordítja apjukhoz. Eljön tehát az a dicső nap, amikor Isten megmenti Izráelt – amikor visszatér Jézus, Dávid igaz sarja, hogy létrehozza Isten országát a földön, és beteljesítse Isten népének tette ígéretét.

Jer így folytatja: *„A prófétákról: Összetört a szívem,”* – emlékezzünk csak, hogy Jeremiás a könnyek prófétája – *„reszket minden csontom. Olyan vagyok, mint a részeg és mint a bortól elázott ember, ha az ÚRra és szent igéjére gondolok. Mert tele van az ország házasságtörőkkel, átkozódás miatt hervadozik az ország, szárazak a puszták legelői. Rosszra igyekeznek, hatalmukkal visszaélnek. Próféta és pap egyaránt elvetemült, még házamban is megtalálom gonoszságukat - így szól az ÚR. Ezért síkossá válik útjuk, a homályban elcsúsznak és elesnek rajta, mert veszedelmet hozok rájuk, büntetésük esztendejét! - így szól az ÚR”* (9-12. vers). Isten azokról a prófétákról és papokról beszél, akik meggyalázták tulajdon szolgálatukat és Istent, és épp csúszós úton a homályban botorkálnak. Ez mindenképpen rosszat jelent! Nem látják, merre tartanak, miközben a jégen botladoznak. El is esnek előbb vagy utóbb. *„Samária prófétáinál botrányos dolgot látok: a Baal nevében prófétálnak, és félrevezetik népemet, Izráelt. Jeruzsálem prófétáinál borzasztó dolgokat látok: házasságtörők, hazugságban élnek, bátorítják a gonosztevőket, ezért senki sem tér meg gonoszságából. Olyanok előttem mindnyájan, mint Sodoma, lakói pedig, mint Gomora”* (13-14. vers). Már nem lehet őket megmenteni. *„Így szól tehát a Seregek URa a próféták ellen: Örömmel etetem meg őket, és méreggel itatom meg őket, mert Jeruzsálem prófétái terjesztik az elvetemültséget az egész országban. Ezt mondja a Seregek URa: Ne hallgassatok a nektek prófétáló próféták beszédére; bolonddá tesznek benneteket! Saját szívük látomását hirdetik, nem azt, amit az ÚR adott. Váltig mondják azoknak, akik megvetik az ÚR igéjét: Békességetek lesz! És ezt mondják minden megátalkodott szívű embernek: Nem jön rátok veszedelem!”* (15-17. vers). A próféták hazugságokat hirdettek: *„Nem számít, hogyan éltek, minden rendben lesz! Isten így is elfogad! Istent nem*

érdekli, hogy test szerint élsz és fittyet hánysz törvényére! Ugyan már, mit számít ez? Békesség nektek! Nem vár rátok ítélet!”. Hány olyan gyülekezet működik napjainkban is, ahol nem hirdetik az Igét kellően. Az emberek pedig egy hamis biztonságérzetben élnek. Nem számít, ha saját fejük után mennek is és saját testies vágyaiknak engedelmességgel élnek az életüket, de eljárnak gyülekezetbe, és minden alkalommal azzal az érzéssel térnek haza, hogy minden a legnagyobb rendben - mert az igehirdetés sosem mutat rá bűnösségükre, mert a gyülekezetben nem hirdetik sem az Isten előtti megigazulás és szentséget. Ebben az a szomorú, hogy így az emberek meghagyják bűnükben, sőt egy hamis biztonságérzetbe ringatják. Sok pásztor mondaná ma azt neked, hogy a pokol nem is létezik. A pokol az, amit esetenként itt a földön tapasztalunk, és nem vár ránk jövőbeli ítélet. Sőt mi több, egyes pásztorok egyenesen kigúnyolják a pokol elképzelését. Békesség! Ugyan dehogy vár rád ítélet mindazért, amit tettél! Semmi rossz nem vár rád! „*Mert ki volt oly közel az ÚRhoz, hogy látta volna őt, és hallotta volna igéjét? Ki figyelt igéjére, és ki hallgatta engedelmesen?*” (18. vers) – ezek az emberek az Úr nevében hirdettek dolgokat, Isten azonban rámutat, hogy sosem fordultak még Istenhez, így fogalmuk sem lehet arról, mit tervez Isten. Mégis az ő nevében beszélnek, pedig nem tudják, mit beszélnek! „*Íme, az ÚR forgószele, lángoló haragja árad, mint kavargó szélvész kavarog a bűnösök feje fölött. Nem szűnik meg az ÚR haragja, amíg el nem végzi, és meg nem valósítja szíve szándékait. Az utolsó időben fogjátok fel ennek értelmét*” (19-20. vers). Akkor majd megértitek. Utólag mindig tisztábban lát az ember. „Amikor visszanéztek, megértitek majd, hogy a hamis próféták megtévesztettek benneteket! Megértitek majd, hogy hazudtak, amikor azt állították, az Úr nevében beszélnek, ti pedig bedóltetek nekik!” – mondja Isten. Majd hozzáteszi: „Eljön majd a nap, miután kiöntöttem rátok ítéletemet, amikor visszanéztek, és rádöbbenetek, hogy ezek az emberek mindvégig hazudtak nektek!”.

„*Nem küldtem ezeket a prófétákat, mégis úgy igyekeztek; nem szóltam hozzájuk, mégis prófétáltak. Ha közel álltak volna hozzám, akkor az én igéimet hirdették volna népemnek, megtérítették volna őket gonosz útjukról és gátlásaitól. Nemcsak a közelben vagyok Isten - így szól az ÚR -, hanem Isten vagyok a távolban is!*” (21-23. vers). „Nem valahol a távolban leledzem, ahol már nem tudtok elérni, sőt ahonnan már én sem látom, mi történik!” – mondja Isten. Az Úr nem a világegyetem egyik távoli sarkában lakik. Pál a következőket mondta Athénban az ottani epikuroszai filozófusoknak: „Az ismeretlen istenről szeretnék nektek beszélni – mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk!”. Ez az Isten a teljes világegyetemet betölti. Nem rejtőzhetünk el előle. „*El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? - így szól az ÚR*” – Isten előtt nincsenek rejtett, titkos bűnök, Isten minden tettünket látja. Ha azt hiszed, elrejtőzhetsz Isten elől, vagy eltakarhatod előle tetteidet, önmagad csapod be – „*Nem én töltöm-e be az eget és a földet? - így szól az ÚR. Hallottam, hogy mit mondanak a próféták, akik hazug módon így prófétálnak nevemben: Álmodtam, álmodtam! Meddig tart még ez? Van-e valami a hazugságot*

prófétáló proféták szívében, akik saját szívük csalárdságát profétálják? Úgy gondolják, hogy el tudják feledtetni népemmel az én nevemet álmaikkal, amelyeket elbeszélnek egymásnak, ahogyan őseik is elfelejtették nevemet a Baal kedvéért?” (24-27. vers). Ezek az emberek tehát hangzatos álmaikat hirdették, és elfordították a népet Istentől. „Az a proféta, aki álmot látott, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki igét kapott, hirdesse igémet igazán! Mi köze a szalmának a tiszta búzához? - így szól az ÚR” (28. vers). Egy bizonyos veszély rejlik abban, ha mindig azt várjuk, hogy Isten szellemi megtapasztalásokon keresztül szóljon hozzánk. Például amikor valaki profétának nevezi magát, te elmész hozzá, ő a fejedre teszi a kezét, és elkezd profétálni neked, miközben olyan dolgokat is kimond rólad és a múltadból, amit egyedül csak te tudsz, senki más. Benned egyre erősödik a meggyőződés, hogy ez a férfi aztán tényleg tudja, mit beszél!

Néhány évvel ezelőtt itt a mi környékünkön is élt egy hölgy, aki pontosan ezt tette. Egy rejtélyes képessége volt arra, hogy az embernek profétáljon, és proféciájában rámutatott múltbéli titkaikra is. Csak úgy özönlöttek hozzá az emberek. Sokan ismerték, hiszen a megye egyik nagyobb karizmatikus gyülekezete egy ideig vasárnapi iskolás tanítóként foglalkoztatta. Ismertem akkortájt egy fiatal embert, egy fiatal lelkészt, akiben bámulatos lehetőségek rejlettek. Többször is dolgoztunk már együtt néhány nyári táborban – sok időt töltöttünk együtt imádságban és az Igében. Ez a fiatal ember nagyon kereste Istent. Egyszer ő is találkozott az említett hölgygel, és őt is lenyűgözték a hölgy képességei, így időpontot kért tőle, és egy napon maga is elment hozzá. A hölgy felette is profétálni kezdett, és mindenféle dolgot előhozott a múltjából, például megemlítette az istenfélő édesanyját, később pedig konkrét, a jövőjét illető utasításokat is profétált. A hölgy arra bátorította ezt a fiatal embert, hogy szeánszokon kezdjen el kapcsolatba lépni elhunyt édesanyjával – vagyis egyre jobban belevitte őt a spiritizmusba. Így ez a fiatal ember, akiben annyi csodás lehetőség rejlett, és akit Isten annyira erőteljesen használt a fiatalok életében, mára teljesen kilépett a szolgálatból. Vakvágányra terelődött az élete. Nem hallgatott Isten Igéjére. Ezt a hölgy teljesen elvarázsolta őt titokzatos képességével – csak hogy ez a képesség nem Istentől származott. Veszélyes dolog a természetfölötti jelenségektől várni az útmutatást Isten Igéje helyett. Ha például odajön hozzám valaki, és azt mondja, volt egy álma, amit szeretne elmesélni. Majd megkér, mondjam meg neki, mit jelent ez az álom. Segítség, nem tudom. „Az a proféta, aki álmot látott, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki igét kapott, hirdesse igémet igazán! Mi köze a szalmának a tiszta búzához? - így szól az ÚR”. Mégis akadnak olyanok, akik angyali kinyilatkoztatásokról beszélnek – angyalokról, akik odaülnek az ágyuk szélére, és utasítják őket. Az emberek meg olyan izgatottá válnak – ó, hallottad, mi történt! Nahát! *Az a proféta, aki álmot látott, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki igét kapott, hirdesse igémet igazán! Mi köze a szalmának a tiszta búzához? - így szól az ÚR*”. A mi kezünkben ott van Isten Igéje. Semmit sem szabad hozzátenni vagy elvenni belőle. Ez a tiszta búza. Ez

hoz majd lelki növekedést. Ettől leszel majd erős az Úrban. Ez fogja majd erősíteni benned a belső embert. Miközben te fejvesztve keresed a szellemi megtapasztalásokat. Ez mindig veszélyes. Mert könnyen félrevezethetnek bennünket. Isten Igéje azonban megtart a helyes úton. A szellemi megtapasztalásokon nem lehet felnőni. Ne értsetek félre! Egyáltalán nem vagyok ellene a Szentlélek ajándékainak és munkájának. A Lélek munkájának igazi megnyilvánulásai csodálatosak. Én is vágyom rájuk. De mindent Isten Igéjének szűrőjén keresztül kell megítélnünk. Nem engedhetjük, hogy megtapasztalásaink képezzék tanításaink alapját. Megtapasztalásokra nem építhetünk tanokat. Tanokat csak Isten sziklaszilárd Igéjére építhetünk, nem pedig természetfeletti jelenségekre.

Régebben Amerikán is végigsöpört a kibén-van-démon-jelenség. Az egyes közösségek pedig országszerte összegyűltek, hogy egymásból kiűzzék a letargia vagy épp a falánkság démonát. Olyan szomorú ez. Az emberek megtapasztalásokat követnek, nem pedig Isten Igéjét. Elolvastam pár idevágó könyvet, és az egyik pásztor, aki komoly résztvevője volt ennek a szabadító-szolgálatnak, a démonokról is hirdetett bizonyos tanokat. Könyvében például kifejtette, hogy nekünk hatalmunk van arra, hogy megkötözzük a démonokat és a pokolba vessük őket. Sőt, hogy mindig ezt is kell tennünk. Ő vajon honnan tudta, hogy erre megvan a hatalma? Onnan, hogy egy ördögűzés alkalmával egy démon elárulta neki. „Jaj, ne vess engem a verembe!”. „Tényleg? Volna rá hatalmam?”. A démon pedig igennel válaszolt. „Igen, van rá hatalmad, úgyhogy kérlek ne tedd!”. Ez a tan tehát egy démon szavára épül. Namármost ha a Sátán hazug, sőt minden hazugság atyja, akkor bizonyosan a démonok is hazudnak. Hogyan alapozhat valaki egy egész tanítást egy démon szavára, akinek alaptermészete a hazudozás? Látjátok már, milyen könnyen letérhet az ember a helyes útról, és másban kezdi keresni a igazságot Isten Igéje helyett? „*Mi köze a szalmának a tiszta búzához? - így szól az ÚR*”.

„*Nem olyan-e az én igém, mint a tűz - így szól az ÚR -, vagy mint a sziklazúzó pöröly? Ezért rátámadok az olyan prófétákra, akik egymástól lopkodják igéimet! - így szól az ÚR. Rátámadok az olyan prófétákra - így szól az ÚR -, akik csak a szájukat járatják, és azt állítják, hogy az kijelentés. Rátámadok az olyan prófétákra, akik hazug álmaikat beszélnek el - így szól az ÚR -, és félrevezetik népemet hazugságaikkal és kérdéseikkel. Pedig nem küldtem őket, nem adtam parancsot nekik, és használni sem tudnak ennek a népnek - így szól az ÚR*” (29-32. vers). „*Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván. Micsoda az Úrnak terhe? Akkor mondd meg nekik azt: mi a teher? Az, hogy elvetlek titeket, mondja az Úr. A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert és annak házáat. Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyjafiának: Mit felelt az Úr? És mit szólt az Úr? És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé mert mindenkinek terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek beszédét. Ezt mondjad a prófétának: Mit felelt néked az Úr és mit szólt az Úr? Hogyha az Úrnak terhét említitek, tehát ezt mondja*

az Úr: Mivelhogy ti e szót mondottátok: ez az Úrnak terhe, jöllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe. Ezért imé én elfeledlek titeket, és kigyomlállak titeket, és a várost, a melyet nektek és a ti atyáitoknak adtam, elvetem az én orczám elől. És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátok, a mely felejthetetlen” (33-40. vers – Károli).

Az összes hamis próféta ezt a kifejezést használta: az Úrnak terhe. Ma is sok olyan emberrel találkozunk, akik ezt hajtogatják: „Ó, az Úr olyan nehéz terhet rakott rám! Nem tudom, hogyan fogom bírni!”. Biztos vagy te ebben? Hiszen Jézus azt mondta, az ő igája könnyű és boldogító. Szerintem inkább az emberek szoktak mázsás terheket aggatni ránk. Gyakran épp a gyülekezet rak terheket az emberek vállára. Sokszor pedig mi magunk. Ne az Urat hibáztassuk érte. Isten nem fog ránk olyan terhet rakni, amitől aztán idegösszeroppanást kapunk. Isten nem fog ránk olyan terhet rakni, amitől aztán képtelenek leszünk odafigyelni a családunkra, mert annyira idegesek és ingerlékenyek vagyunk a nagy nyomás alatt. „De hát ha ezt nem teszem meg, többé nem fognak hívni! Nem tudom, mit csináljak ezzel a teherrel. Jaj, az Úr terhe!”. Nem, nem és nem! Ez nem az Úr terhe. Olyasvalami ez, amit egy másik ember, vagy te magad, vagy a gyülekezet rakott a válladra. Nem Isten! Hiszen Jézust azt mondja, az ő igája könnyű és boldogító. Egyesek ezt szokták nekem mondani: „Nem is tudom, hogyan vagy képes egy ekkora gyülekezetet pásztorolni!”. Én meg azt válaszolom, hogy én sem tudom. Nem is olyan nehéz. Nem mázsás teher. Nem úgy járkálok mindenfelé, mint aki egy óriási teher alatt görnyed, és alig bír ki egy újabb napot. Nem így élem meg. Az ő igája könnyű és boldogító. Nem teher! Mert az ő igája könnyű és boldogító. Sokszor mondtam már, hogy egy kis 25 fős gyülekezetet Prescottban sokkal nehezebb volt pásztorolnom, mint most ezt a Golgotát. Ott sokkal nagyobb terhek neheztedek rám, mint itt. Ez gyerekjáték! Isten tehát azt mondja, felejtsük el ezt az Úr terhe dolgot, mert belefáradt már abba, hogy állandóan ezt ismételtetjük. Inkább azt kérdezd, mit mondott az Úr, vagy hogyan válaszolt neked, de ne emlegessük az Úr terhét. *„Hogyha az Úrnak terhét említitek, tehát ezt mondja az Úr: Mivelhogy ti e szót mondottátok: ez az Úrnak terhe, jöllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe. Ezért imé én elfeledlek titeket, és kigyomlállak titeket, és a várost, a melyet nektek és a ti atyáitoknak adtam, elvetem az én orczám elől. És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátok, a mely felejthetetlen” (38-40. vers) – szóval én a te helyedben mindenképpen tartózkodnék ettől a kifejezéstől!*

24. fejezet: *„Ezt mutatta nekem látomásában az ÚR: Két kosár füge volt az ÚR temploma előtt. Ez azután történt, hogy Nebukadneccar, Babilónia királya fogságba vitte Konjáhút, Jójákim fiát, Júda királyát és Júda vezetőit, meg a mesterembereket és várépítőket Jeruzsálemből és elvitette őket Babilóniába” (1. vers).* Nebukadneccar első látogatása alkalmával még nem pusztította el a várost, csak foglyokat ejtett és elvitte a kincseket. Az első hullámban fogságba hurcoltak között volt Dániel, Sadrak,

Mésak és Abédnegó is. Jójákin királyt is magukkal vitték Babilóniába, helyette Cidkijjá lett a király, aki később fellázadt Nebukadneccar ellen, így az visszatért, és ekkor pusztította el a templomot és a várost. Ezt az üzenetet tehát az első fogságba vitel után kapta Jeremiás az Úrtól, amikor Dánielt és vele együtt még sokakat, például képzett ácsokat is elhurcoltak Babilóniába. Két kosár füge jelent meg előtte. Az egyik kosárban igen jó fűgét lapultak, amilyenek a korai fűgét. A másik kosárban viszont igen rossz, ehetetlen fűgék voltak. *„Az egyik kosárban igen jó fűgék voltak, amilyenek a korai fűgék. A másik kosárban igen rossz fűgék voltak, ehetetlenül rosszak. Ezt kérdezte tőlem az ÚR: Mit látsz, Jeremiás? Ezt feleltem: Fűgéket. A jó fűgék igen jók, a rosszak pedig igen rosszak, ehetetlenül rosszak. Ekkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Ahogyan ezekre a jó fűgére nézek, ugyanúgy nézek jó szándékkal Júda foglyaira is, akiket a káldeusok országába küldtem erről a helyről”* (2-5. vers). Fogságba hurcolták őket, de Isten azt mondja, az ő javukat szolgálta ez – hogy ne kelljen végignéznük az eljövendő szörnyű pusztítást. Dániel, Sadrak, Másak és Abédnegó a jó fűgék voltak, akiket az első babiloni megszállás alkalmával vittek fogságba. *„Jó szándékkal tekintek rájuk, visszahozom őket ebbe az országba, felépítem és nem rombolom le, elültetem és nem gyomlálom ki őket. Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az ÚR. Ők népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek, mert teljes szívükkel megtérnek hozzám”* (6-7. vers). És arról is olvashattunk már, micsoda bizonyosság volt Dániel, Sadrak, Másak és Abédnegó a Babilóniában. *„De amilyenek a rossz fűgék, amelyek ehetetlenül rosszak - mondja az ÚR -, olyanná teszem Cidkijját, Júda királyát, vezető embereit és Jeruzsálem maradékát, akik itt maradtak ebben az országban, meg azokat is, akik Egyiptomba települtek. Elrettentő példává teszem őket a föld minden országa számára. Gyalázzák, csúfolják, gúnyolják és ócsárolják őket minden helyen, ahová szétszórom őket. Fegyvert, éhínséget és dögvészt bocsátok rájuk, amíg csak el nem tűnnek arról a földről, amelyet nekik és őseiknek adtam”* (8-10. vers). Két csoportot látunk itt: az elsőként fogságba hurcoltak csoportját, Dánielüket, akikre jó fűgéként utal Isten, és Cidkijjá embereivel, akik csak rontottak a helyzeten, és akikre pusztulás várt.

25. fejezet: *„Ez az ige szólt Jeremiáshoz Júda egész népéről, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának a negyedik esztendejében,”* – ezen a ponton tehát visszaugrunk időben, mégpedig a Cidkijjá uralkodása előtti időszakba, amikor Jójákim volt a király. Jójákim, aki gonosz király volt, 11 évig uralkodott. Jójákim Jósiás fia volt, aki 31 évig ült a trónon. Jeremiást Isten Jósiás király uralkodásának 13. esztendejében hívta el Isten a prófétai szolgálatra. Jósiás tehát ezen a ponton már halott, idestova négy éve, és Jójákim követte őt a trónon. Ez az Ige szólt tehát Jeremiáshoz Jójákim uralkodásának 4. évében – *„amely Nebukadneccarnak, Babilónia királyának első esztendeje volt”* (1. vers). Jeremiás tehát megadja a prófécia időpontját. *„Ezt hirdette Jeremiás próféta Júda egész népének és Jeruzsálem minden lakosának:”* (2. vers). Ez tehát Jeremiás egy különálló prófécijája, mely független a többi prófécitól. *„Jósiásnak,*

Ámón fiának, Júda királyának a tizenharmadik esztendejétől fogva a mai napig, tehát huszonhárom éven át szólt hozzám az ÚR igéje, én pedig hirdettem nektek, idejében hirdettem, de ti nem hallgattátok meg” (3. vers). Isten tehát Jósias uralkodásának 13. esztendejében hívta el Jeremiást a prófétai szolgálatra, így Jeremiás immáron 23 éve prófétált a népnek. Egyes becslések szerint nagyjából 17 éves lehetett, amikor Isten elhívta Jeremiást, mivel pedig már 23 éve prófétált, ezen a ponton úgy 40 éves lehetett.

„Az ÚR elküldte hozzátok szolgálait, a prófétákat, idejében küldte, de ti nem hallgattatok és nem figyeltetek rájuk, meg sem hallgattátok őket. A próféták ezt mondták: Térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról és gaztetteiből! Akkor mindörökké azon a földön laktok, amelyet nektek és őseiteknek adott az ÚR” (4-5. vers). Járjatok a helyes úton, és itt maradhattok! Szolgáljátok az Urat, és ő megtart benneteket a földeteken. *„Ne kövessetek más isteneket, ne tiszteljétek és ne imádjátok őket! Ne bosszantsatok engem kezetek csinálmányaival, hogy rosszat ne tegyek veletek! De ti nem hallgattatok rám - így szól az ÚR -, csak azért, hogy bosszantsatok kezetek csinálmányaival, saját károtokra. Azért ezt mondja a Seregek URa: Mivel nem hallgattatok beszédemre, elhozatom észak valamennyi népét - így szól az ÚR -, meg szolgálmat, Nebukadneccart, Babilónia királyát. Rázúditom erre az országra, lakóira és valamennyi szomszédos népre. Kiirtom őket, megborzaszt és felszisszen, aki látja, mert örökre romhalmazzá teszem őket. Megszüntetem náluk a vidám örvendezés zaját, a vőlegény és a menyasszony örömét, a malomzúgást és a mécsvilágot. Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig”* (6-11. vers). Itt tehát Jeremiás megjövendöli, hogy a babiloni fogság 70 évig fog tartani. Dániel könyvének 9. fejezetében azt olvassuk Dánielről, hogy a próféták könyveit olvasgatva egyszer csak rádöbbsent, hogy a hetvenéves fogságnak csaknem vége, ezért elkezdett imádkozni az Úrhoz. Dániel kétségtelenül olvasta Jeremiás erre vonatkozó prófeciáit, és megértette belőlük, hogy a babiloni fogság hetven évig tart majd. Dániel Isten Igéje alapján élte az életét. Megértette, hogy a hetven éves fogság ideje csaknem lejárt, ezért imádkozott az Úrhoz, hogy megtudja, tartogat-e számára bármiféle különleges szolgálatot a nép hazatelepítésében.

„Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig” (11. vers). A fogság azért tartott 70 évig, mert előtte 490 évig éltek azon a földön - Józsué idejétől számítva. Isten a törvényében megparancsolta nekik, hogy minden hét évben ugaroltassák a földjüket. A hatodik évben gyűjtsenek be mindent, amit csak lehet, és az elég lesz majd a hetedik évben is, de a hetedik évben nem műveljék meg a földet, hadd heverjen egy ideig parlagon. Bizony ma is egyre inkább rádöbbennek a gazdák, hogy igencsak hasznos dolog ez. Évekkel ezelőtt Kanadában jártam, és az ismerőseim kivittek egy hatalmas gabonaföldre, melynek nagy része épp nem is volt bevetve. Azt mondták, most épp ugaroltatják a földet, ahogy a Bibliában is meg van írva, mert utána jobban terem. Persze nem az egész szántóföldet ugaroltatják hétévente, csak mindig egy részét, de ez is sokat segít, mert

utána sokkal jobb gabonát terem. Izráel népe 490 éve élt már a földön, de egyetlen egyszer sem tartotta meg Isten parancsát – egyáltalán nem ugaroltatták a szántóföldet hétévente. Így aztán Isten azt mondta, rendben, ha ti nem ugaroltatjátok, majd én megteszem. Elküldelek benneteket a földetekről 70 évre, így a föld 70 teljes éven át pihenhet. Ha elosztjuk a 490 évet 7-tel, pontosan 70 évet kapunk! Annyi évet, ahány év pihenéstől fosztotta meg Izráel népe a földet. Isten pedig behajtotta rajtuk a tartozást. Isten mindig behajtja. Nem érdemes bármitől is megfosztani Istent, mert Isten úgymint behajtja, ami jár neki – így vagy úgy.

„De ha majd eltelik a hetven esztendő, megbüntetem Babilónia királyát és népét - így szól az ÚR -, meg a káldeusok országát bűnei miatt, és pusztává teszem örökre. Mert beteljesítem mindazt, amit erről az országról mondtam, mindazt, ami meg van írva ebben a könyvben, amit Jeremiás a népekről prófétált. Ők is szolgálni fognak hatalmas népeknek és nagy királyoknak. Így fizetek meg nekik tetteikért, amelyeket saját kezükkel követtek el” (12-14. vers). Babilont tehát megbünteti majd Isten a hetven év elteltével – Isten kiönti rájuk ítéletét bűneik miatt. Isten ítéletének eszközeként használja majd Babilont Izráel ellen, később azonban Babilonra is kiönti ítéletét. Ezen a ponton nagyot ugrunk az időben, egy későbbi ponthoz, a jövőbeli nagy nyomorúság időszakához. *„Ezt mondta nekem az ÚR, Izráel Istene: Vedd el kezemből ezt a serleget, amelyben a harag bora van, és adj inni belőle minden népnek, amelyhez küldelek”* (15. vers). Isten haragjának bora van tehát abban a serlegben. Ha most a Jelenések könyvének 14. fejezetéhez lapozunk, ehhez kapcsolódó igeverseket találunk a 9. verstől: *„Egy harmadik angyal is követte őket, és így szólt hatalmas hangon: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képmását, és felveszi annak a bélyegét a homlokára vagy a kezére, az is inni fog az Isten haragjának poharából, amely készen van elegyítetlenül haragjának poharában, és gyötrődni fog tűzben és kénben a szent angyalok és a Bárány előtt”* (9-10. vers). 19. vers: *„Az angyal ledobta éles sarlóját a földre, leszüretelte a föld szőlőjét, és belevetette Isten haragjának nagy borsajtójába, megtaposták a borsajtót a városon kívül, és a borsajtóból vér ömlött ki, amely a lovak zablójáig ért ezerhatszáz futamnyira”* (19-20. vers). Ez tehát Isten haragjának pohara. Itt pedig Isten azt mondja Jeremiásnak: *„Igyanak és tántorogjanak eszeveszetten a fegyver miatt, amelyet én küldök ellenük! Elvettem a serleget az ÚR kezéből, és inni adtam minden népnek, amelyhez küldött az ÚR: Jeruzsálemnek és Júda városainak, királyainak és vezetőinek, hogy romhalmazzá tegye azokat. Megborzad és felszisszen, aki látja, és ócsárolja őket. Így van ez ma is. Inni adtam a fáraónak, Egyiptom királyának, szolgálóinak, vezéreinek és egész népének; minden keverék népnek és Úc földje minden királyának; a filiszteusok országa valamennyi királyának: Askelónnak, Gázának, Ekrónnak és az Asdódban megmaradtaknak, továbbá Edómnak, Móábnak és az ammóniaknak, Tírusz minden királyának, Szidón minden királyának és a tengeri szigetek királyainak: Dedánnak, Témának, Búznak és mindazoknak, akik körülnyírt hajúak; Arábia összes királyának és a keverék népek minden királyának,*

akik a pusztában laknak, Zimri összes királyának, Élám összes királyának és Média összes királyának, észak összes királyának, a közelieknek és távoliaknak egyaránt, a föld minden országának, ahány csak van a föld színén. Legvégül Sésak királyának is kell innia!” (16-26. vers) – Sésak királya egy másik kifejezés babilónia királyára.

„Mondd nekik: Így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Igyatok, részegejtek le, és hányjatok! Ejtsen el benneteket az ellenetek küldött fegyver, ne tudjatok fölkelni! Ha pedig nem akarják elvenni kezedből a serleget, hogy igyanak belőle, ezt mondd nekik: Így szól a Seregek URa: Ki kell innotok! Mert ha először arra a városra hoztam romlást, amelyet az én nevemről neveztek el, ti talán büntetlenül maradhattok? Nem maradtok büntetlenül! Mert a föld minden lakója ellen fegyvert küldök - így szól a Seregek Ura” (27-29. vers). A nagy nyomorúság időszaka ez. Szerintetek, ha Isten megbünteti Izráelt bűneikért, vajon hagyja, hogy mi büntetés nélkül megússzuk? A mi országunk vétkei is nagyok. A mi országunk is elhagyta Isten, a mi népünk is saját élvezeteinek él, a mi országunk is letért az igaz útról. Kitiltottuk az imádságot az iskoláinkból. Az istentagadó humanizmus eszméit követjük és érvényesítjük – a bíróságokon, az oktatási rendszerünkben. Szerintetek ránk nem vár ezért ítélet? Isten azt mondja, vegyétek ezt a poharat, mert nektek is innotok kell belőle. Az egész földnek. Isten ítélete az egész földre eljön. „Nem maradtok büntetlenül! Mert a föld minden lakója ellen fegyvert küldök - így szól a Seregek Ura”. „Te pedig prófétálj nekik ezekkel a szavakkal: Harsog az ÚR a magasban, mennydörög szent hajlékában, harsányan rákiált legelőjére, az ország minden lakójára; szőlőtaposók módján kiált, zúgása eljut a föld végéig. Mert pere van az ÚRnak a népekkel, megítél minden embert, a bűnösöket kardélre hányja - így szól az ÚR” (30-31. vers). Vegyük csak észre, mit mond! „A bűnösöket kardélre hányja - így szól az ÚR” – de mi van azokkal, akik megigazultak, mert hitüket Jézus Krisztusba vetették?

Emlékeztek mi történt, amikor Isten elhatározta, hogy kiönti az ítéletét Sodomára és Gomorára? Az Úr angyalai már útban voltak, de útközben betértek Ábrahámhoz, aki megvendégelte őket, ők pedig elmesélték neki, hogy épp Sodomába tartanak, mert annyira romlott az a hely, hogy el kell pusztítaniuk. Isten ki fogja önteni rájuk az ítéletét. „Várjunk csak!” – válaszolt Ábrahám. „Mi van akkor, ha igaz emberek is élnek Sodomában? Vajon tisztességes dolog lenne-e elpusztítani az igazakat a bűnösökkel együtt? Talán akad ott 50 igaz ember!”. Az Úr így válaszolt: „Ha akad a városban 50 igaz ember, megmaradhat a város”. „És mi van akkor, ha csak 40 igaz ember él a városban?”. „Ha akad 40 igaz ember a városban, nem pusztítom el”. „És ha 30?”. „Rendben van”. „És ha csak 20?”. „Húszért sem pusztítanám el”. „Hadd kérdezzek még valamit utoljára. Mi van a tízzel?”. Ó, Ábrahám! Csak óvatosan a leszármazottaival! Kiválóan alkudoznak! Hisz tudjátok, hogy nagyon szeretem a zsidókat. Ők Isten népe. Valóban azok, és én nagyon szeretem őket. Szóval az Úr megígérte, hogy még 10 igaz emberért is meghagyja a várost. Azt akarod ezzel mondani, hogy Sodoma tovább folytathatja romlott életét, ha akad

10 igaz ember a városban? Így van. 10 igaz ember érdekében Isten már nem önti ki ítéletét a városra. Ti vagytok a föld sója – jó hatással vagytok a világra. Lehet, hogy az emberek kigúnyolnak és megvetnek benneteket, sőt megbántanak, pedig örülhetnének, hogy még itt vagytok, mert nélkületek már ez a hely sem állna – Isten már kiöntötte volna az ítéletét. Az igazak érdekében azonban még visszatartja az ítéletet. Az angyalok Sodomába érve még 10 igaz embert sem találtak – csupán egyet, akinek megparancsolták, hogy hagyja el a halálra ítélt várost, és vissza se nézzen. Azután kivezették Lót feleségével és két lányával együtt a városból. Mivel a felesége mégis hátrafordult, sóbálvánnyá változott, így végül csak Lót és két lánya menekültek meg. Lót volt az egyedüli igaz ember a városban. De vegyük csak észre, hogy Isten nem öntötte ki rá az ítéletét, hanem kimenekítette őt a városból még az ítélet megelőzően. Péter ezt a példát említi annak alátámasztására, hogy az egyháznak nem lesz része a nagy nyomorúságban. Hiszen az Úr tudja, hogyan mentse meg az igazat, megőrizve a bűnöst az ítélet napjára. Itt tehát az eljövendő nagy nyomorúságról szólva, Isten elmondja, hogy kardélre hányja majd a bűnösöket, míg az igazakat kimenekíti ebből a világból – ez lesz az egyház elragadtatása.

„Ezt mondja a Seregek URa: Indul a vész néptől néphez, nagy forgószél támad a föld végéről. Azon a napon annyi embert öl meg az ÚR a föld egyik szélétől a föld másik széléig, hogy nem tudják elsíratni, sem összegyűjteni, sem eltemetni őket: trágyaként hevernek szerte a földön” (32-33. vers).
„Jajgassatok, pásztorok, kiáltozzatok, fetrengjete, ti vezetői a nyájnak, mert eljött rátok a mézárulás ideje; összetörtök, mint amikor leesik a drága edény! Nincs hová futniuk a pásztoroknak, és menekülniük a nyáj vezetőinek. Hangzik már a pásztorok kiáltása, a nyáj vezetőinek jajgatása, mert elpusztította legelőiket az ÚR. Kihaltak a békés delelőhelyek az ÚR izzó haragja miatt. Elhagyta rejtekhelyét az oroszláncöllyök is, hiszen pusztává lett a föld a nyomorgató kardja és izzó haragja miatt” (34-38. vers).
Eljön tehát a nagy nyomorúság ideje, amikor Isten kiönti ítéletét a földre. Istenek hála, hogy nekünk, az egyháznak nem kell majd átélnie ezt a szörnyűséget. A Jelenések 6-18. fejezeteiben részletes leírást találtak erről a három és fél éves időszakról.

Atyám, ismét köszönjük neked, hogy összegyűlhettünk, hogy tőled tanuljunk és tanulmányozhassuk a te Igédet. Ahogy a te Szentlelked fogta a te Igédet és megvizsgálja a szívünket és az életünket, és ahogy mi is önmagunkra tekintettünk, kérlek segíts, hogy ne felejtsük el, amit ma este megmutattál nekünk. Add Uram, hogy valóban letérjünk a testies útról, és lélekben járhassunk, téged követve, téged szolgálva szeretettel. Hadd véssse most bele a szívünkbe a te Lelked Isten igazságait! Köszönjük, Urunk! Jézus nevében, ámen.